

Vores oplevelse hos "Dine øjne"

Når jeg sidder her, lige efter nytår, og tænker tilbage på vores forløb hos Bettina, bliver jeg helt rørt ved tanken om, at vi er færdige på fredag. Der har til tider været langt til lyset for enden af tunnelen!

Katrine glædede sig meget til at skulle i skole, for hun mente, at hvad hendes storebror kunne, kunne hun også. Hun havde lidt svært ved at forstå, at hun skulle lære noget i skolen, hun var overbevist om, at hun skulle kunne det hele på forhånd. Da de startvanskeligheder var overstået, kørte det bare der ud af, hun læste og skrev, så det var en lyst. Dette varede indtil, der skulle læses noget mere. Hun kunne ikke stave de svære ord, og hun gav op på forhånd, for det havde læreren ikke læst højt i klassen. Vi fandt ud af, at det hun havde været god til at læse, var det hun kunne huske udenad, men der kom mere end hun kunne huske, og så begyndte problemerne. Hun byttede om på b og d, byttede om på bogstaverne når hun skulle stave, kunne ikke genkende ord hun lige havde stavet sig igennem. Når hun slog op i bogen og skulle læse, skyndte hun sig og "scanne" billederne i håb om at kunne gætte teksten. Hun var også begyndt at blive køresyg.

I maj 2010 var der en udsendelse i fjernsynet om samsynstræning, med de reklamer, der havde været, var det bare noget, vi skulle se. Vi så ca. 5 min, kiggede på hinanden, det var fuldstændig som at høre Katrine! Dagen efter gik jeg på nettet og læste mere. Jeg fandt ud af, at hun kunne blive screenet hos en optiker i Aalborg, han sendte os videre til "Dine øjne", for dem havde han gode erfaringer med. Katrine synes, det var spændende, og vi gik i gang i starten af juni. Det blev dog hurtigt hverdag, Katrine så træningen som lektier, hun skulle lave og synes, det var snyd, at hun skulle lave lektier i sommerferien, når de andre havde fri. Da hun skulle i skole igen, var det snyd, hun havde dobbelt lektier for, men jeg holdt stædigt ved. Med det samme vi kom hjem om eftermiddagen, var det i gang med træning, inden hun blev for træt. Katrine kørte så sur i det, at det endte i tårer og skrål, det var hårdt. Det endte med, vi lavede en smiley ordning, så hun fik en belønning, når vi havde været i Århus ca. hver 14 dag, hvis der var glade smileyer på sedlen. Det virkede.

Det første konkrete tegn vi fik på, at træningen hjalp, var at hun en dag i sensommeren, da vi kørte de 150 km til Århus, og hun lavede lektier mens vi kørte UDEN AT BLIVE KØRESYG!! 😊

Det har virkelig hjulpet Katrine, og nu når vi er færdige med at træne, skal vi have fokus på læsningen, så rutinen kommer, det skal nok gå.

Grunden til, jeg har skrevet så meget om, hvor hårdt det er at træne, er at det har hjulpet mig meget, når det så sortest ud, at læse i klient historierne og se, at der er lys for enden af tunnelen, selvom det kan se håbløst ud undervejs. Rent logistikmæssigt, har vi skiftedes til at køre, så det har været en gang om måneden, vi hver har været af sted.

Vi har aldrig fortrudt, at vi gik i gang med dette projekt, og Bettina har været en fantastisk støtte undervejs, hun har forklaret os tingene, så det er til at forstå. Vi er flere gange kommet hjem med en aha-oplevelse. Tusind tak for hjælpen!

Her kommer så Katrines version, med hendes egne ord:

- Det har været hårdt og irriterende og spild af ens fritid. Man har ikke tid til at lege og skal tidligt hjem fra vennerne for at træne.

Ja, hun er en dame med egne meninger og stor stædighed, men heldigvis var jeg mest stædig, ellers var vi nok ikke kommet så langt.

Rigtig god kamp til alle, der skal i gang eller står midt i det. Det kan godt betale sig at tage kampen op.

Mange opmuntrende hilsner fra

Katrines mor.